Akbaba

Siyasî Mizah Gazetesi

— İyi, beni sekreterliğe aldınız. Ya iki, üç ay sonra çıkarırsanız?..
— Beni o kadar aptal mı sanıyorsun?

BAŞ AĞRILARINA
KARŞI
OPON
FAYDALIDIR

OPON, baş, diş, adale, sinir, lumbago, romatizma, siyatik ağrılarına, soğuk algınlığından ileri gelen ağrı ve kırıklığa karşı faydalıdır.

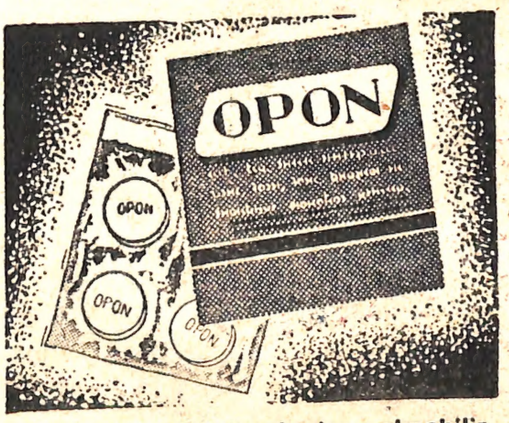

günde 6 tablete kadar alınabilir

56-39

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Abone . Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Telefon: 221811
Fiatı: 50 Kuruş

Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP

Adres : Koldfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.

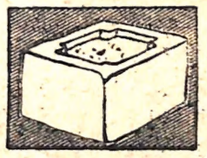

beyaz sabun
çamaşır içindir

Kremli
PURO
cildiniz içindir
PURO sizi güzelleştirir
Bol Köpüklü · Nefis Kokulu
PURO
Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

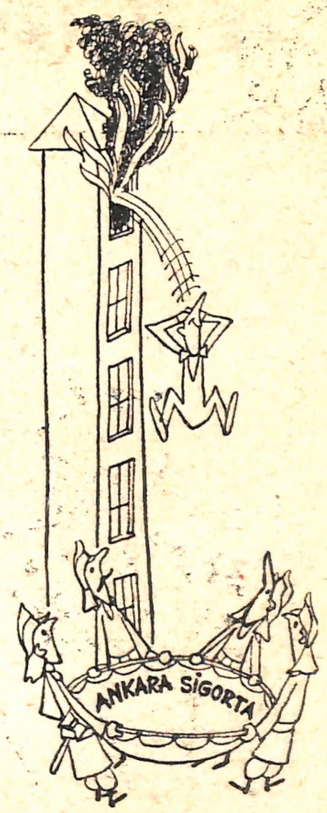

Ankara Sigorta
Hayatınızı
Garanti Eder.

EMNİYET SANDIĞI

1956 YILI TASARRUF HESAPLARI
İKRAMİYELERİ

450.000 Liradır.

Çiftehavuzlar'da
BAHÇELİ EVLER
APARTIMAN DAİRELERİ

Bahçelievler'de
ARSALAR

EV, APARTIMAN DAİRESİ ve ARSA'yı kazananlara
(20.000) liraya kadar KREDİ

Zengin PARA İkramiyeleri

Ayrıca

1.500.000 Liralık
MESKEN KREDİLERİ

Şimdiden hesap açtırınız.
Her (150) liraya bir kur'a.

SAYI : 240 C.: 9 18 EKİM 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

SON BAŞBAKAN!

NİHAYET çıktı. Daha evvel çıkacağını gazeteler kaç kere yazdılar: Çıktı, çıkıyor, çıkacak diye... Ama, bir seferinde romatizmaları arttı, bir seferinde beli tutuldu, bir seferinde takma dişleri vurdu ve çıkamadı!

Şimdi, çok şükür çıkmış... Hattâ İzmire varmış... Hattâ ilk konuşmasını bile yapmış!

Muhalif gazeteler —muhalif olmıyan gazete de kalmadı ya— Galata rıhtımında verdiği ilk demeci, alnımızı karışlıyan harflerle yaydılar:

Halk Partisi iktidarının son Başvekili Ege seyahatine başladı!

Bilmem farkında mısınız? C.H.P. de, isimden evvel sıfat var. Sayın İnönü'nün adı «Genel Başkan» dır: Genel Başkan İstanbula geldi, Genel Başkan Ankaraya döndü, Genel Başkan kongreye mesaj gönderdi!

Muhterem Şemseddin Hocanın adı da «Son Başbakan»!.. İnsan okurken, âdeta İbnül Emin Mahmut Kemal üstadımızın «Son Sadrâzamlar» ından biri sanacak!

Hani neredeyse siyasî bir taassupla «Ondan sonra Başbakan gelmiyecektir» diye fetvayı basacaklar!

İşte, Halk Partisinin adıyle, sanıyle bu son Başbakanı, gemiye adım atarken şöyle buyurmuş:

— Başbakanlığım zamanında başladığımız işlerin ne olduğunu görmeğe gidiyorum... Bakalım, ne kadarı yapılmış, ne kadarı yapılmamış!

E, gel de çatlama... Bacağında, Terzi İzzetin pantalonu bile iki günde şalvara dönen bu faziletlû hocafendi kendini ne sanıyor acaba?.. Partilerin dışında ve devlet yapımızın üstünde bir genel müfettiş mi?.. Eşref saat gelince ya bir vapura, ya bir trene binip gidecek, etrafını alanların gösterecekleri rakamlara bakarak Mekke Kadısı gibi hükümler verecek:

— Nafile!.. Olmamış!.. Beğenmedim!

Peki, beğenmiyecek de ne olacak?.. Dört günde açılan dört fabrikanın makineleri mi duracak?.. Şimdiden satışı yapılan şekerlerimizi dış pazar müşterileri almaktan mı vazgeçecek?.. Raman kuyularının damarları mı kuruyacak?.. Şimdiden yılda 52 bin tonu bulan otomobil benzini bir üfürükle çeşme suyuna mı dönecek?.. Açılan yollara dağlar yürüyecek, yükselen çatılar deprem geçirmişe mi dönecek?..

Anadoluyu görmiyen İstanbullulara tavsiye ederim: Bir gün, Şişli sırtlarından Boğaz kıyılarına, Beşiktaştan Karaköye, Beyazıttan Topkapıya doğru bir yürüyüversinler... Tozu dumana katan o imar kasırgası içinden, geniş yolları, büyük meydanlariyle nasıl yeni bir İstanbul doğuyorsa, tıpkı öyle, yeni bir Anadolu, yeni bir memleket, hattâ yeni bir insan doğuyor.

Eski Başbakanla bu yeni insan arasında bir parti ayrılığı değil, tam bir çağ ayrılığı vardır!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Büyük bir ziyafette sosyetemizin meşhur hanımları darbuka, dümbelek, zilli maşa çaldılar! — Gazeteler —

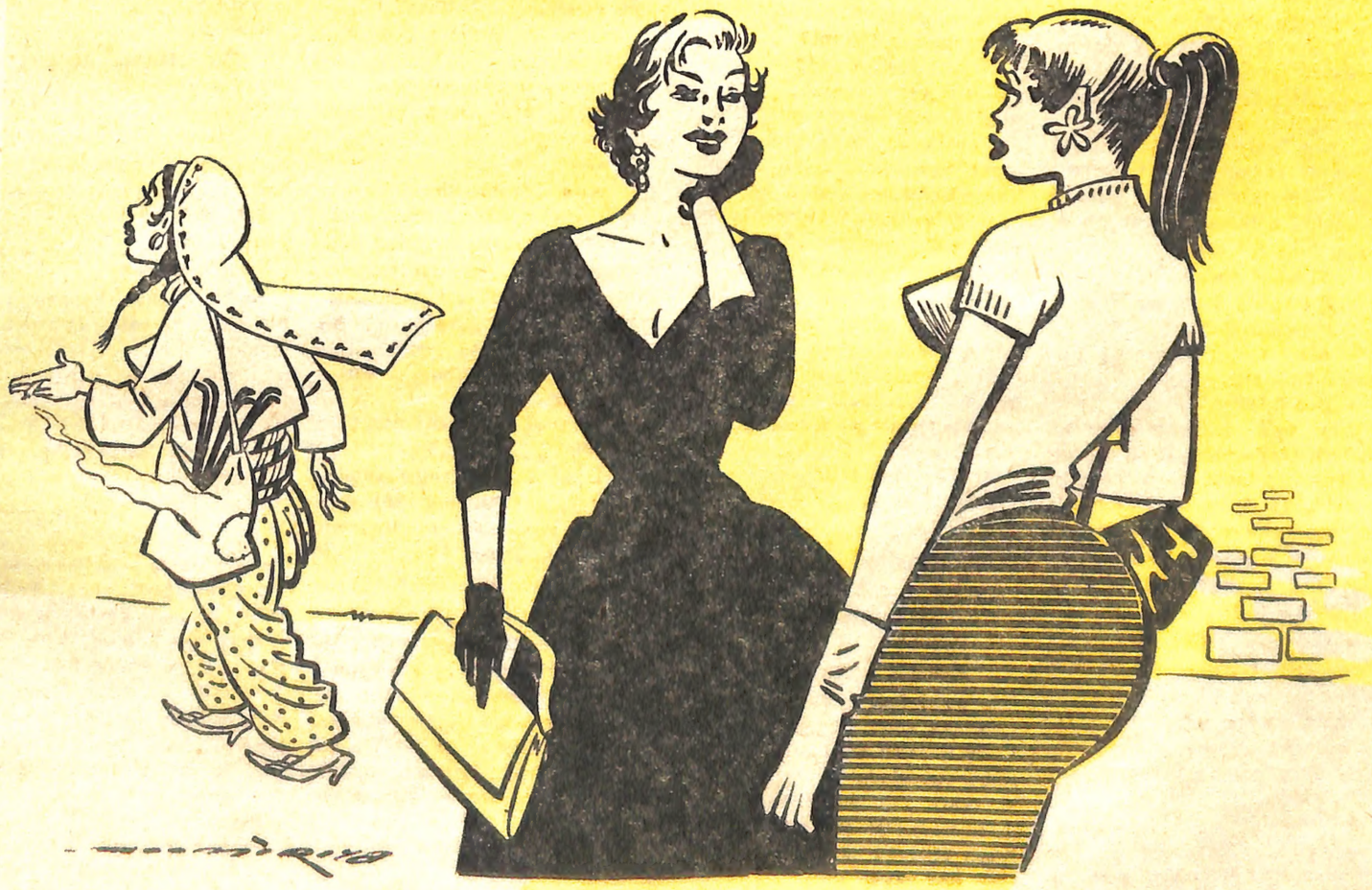

— Kimdi o selâm verdiğin çingene?
— Musiki hocam!..

Gazetelerden: Şişli'de bir randevu evinde yakalanan 20 yaşında güzel bir kadın, «Romatizmaya yakalandım. Ne yaptımsa tedavi ettiremedim, bir de bu şekilde tedaviyi denemeğe karar verdim» demiştir.

●

— Allo.. Feryadüfigan Gazetesi mi?

— Evet...

— Polis muhabiri Cafer Beyi rica ediyoruz.

Gazetenin sekreteri bana seslendi:

— Cafer... Cafer!.. Bak, Emniyet Müdürlüğünden seninle telefonda konuşmak istiyorlar.

Alıcıyı kulağıma götürdüm:

— Buyurun. Feryadüfigan Gazetesi polis ve adliye muhabiri Cafer Bezgetiren.

— Merhaba Cafer Bey. Bu gece üç numaralı ahlâk zabıtası ekipi gece baskını yapacak. Öbür gazetelere de haber verdik. Bulunmak isterseniz, saat dokuzda müdiriyete gelin!

— Baskın hangi eve yapılacak?

— Madam Anjel'in evine

Birden irkildim:

— İyi ki haber verdiniz, dedim. Yoksa rezalet olacaktı.

— Neden?

— Beni bastıracaktınız da ondan... Ben bu gece Madam Anjelin evine bir röportaj için gidecektim.

— Sen bilirsin. İstersen bizimle gel, istersen daha evvel eve git, bizi bekle!

— Sizinle gelirim. Madam Anjel'in evi geçen hafta basılmamış mıydı?

— O Maçka'daki apartımanıydı. Orasını kapattık, şimdi Şişlide bir apartımanda çalışıyor.

— Pekâlâ, gelirim, dedi

Gazetenin sekreteri:

— Cafer Bey, dedi, çok rica ederim, ne görürsen onu yaz.

— Anlamadım, dedim, tabii gördüklerimi yazacağım.

— Sen atarsın, dedi. Atma! Başyazar atıyor, fıkra yazarları, spor yazarları atıyor. Ankara muhabiri, politika yazarı atıyor. Cafer, bari sen atma!

— Atmam! dedim.

— Bir ricam daha var.

— Estağfurullah...

— Aman Cafer Bezgetiren, haberleri tez getir.

— Baş üstüne.

Tam saat dokuzda Emniyet Müdürlüğünde idim. Benden başka beş gazetenin polis ve foto muhabirleri de vardı. Altı ahlâk zabıtası memuru ile beraber kırmızı polis arabasına bindik. Arabada konuşmağa başladık. Muhabirlerden biri:

— Üzerinize âfiyet, dedi, öyle bir nevazil olmuşum. Bir kırıklık var ki üzerimde...

Ahlâk zabıtası şefi

— Benim de romatizmalarım, dedi. On senedir çekerim bu cenabeti.

Bir muhabir:

— Bilirim, dedi, ben de çok çektim. Ne yaptımsa geçmedi. Sonra birisi bir şey sâlık verdi. Şıp diye kesti.

— Aman söyle birader, nedir?

— Arı var ya, arı...

— Evet...

— Ama balarısı değil. Eşekarısı... Hem de yaşlı eşekarıları olacak. Eşekarısının oğuluna gideceksin. Romatizmalı bacağını arı kovanına uzatırsın. Bacağından başka her yanını iyice örtsün. Sonra eline bir çöp alırsın. Arılarını iyice kızdırırsın. Eşekarıları, büyük adamlara benzerler Kızdılar mı sokarlar. Hep birden bacağına üşüşür, iğnelerler.

— Çok acıyor mu?

— Vallahi acımasına acıyor ama, ben gazeteci olduğumdan eşekarılarının iğneleri bana vızgeldi. Bilmem senin gibi bir dar gelirli dayanabilir mi?

— Bari geçiyor mu?

— Geçiyor birader, geçiyor. Hem de öyle geçiyor ki... Benim sol ayağımda romatizma vardı, kıpırdatamazdım. Hani iki atlı araba beygirleri vardır ya... Biri hızı gider de, biri kıpırdamaz, yükü öbür enayiye çektirir. Benim sol bacağım da öyleydi. Bütün yükü sağ ayağıma verirdi. Eşekarıları soktuktan sonra maşallah, sol bacağıma bir kuvvet geldi, bir kuvvet geldi, sağ ayağım ona bir türlü yetişemez oldu. Sağ normal yürürken, sol ayağım koşardı.

Memurlardan biri:

— Aman pek zor, dedi.

— Ne diyorsunuz, hep sağa sağa giderdim. Bazan da kendimi tutamaz, ya sağ yanıma devrilirdim, ya da topaç gibi dönerdim.

— Sonra?

— Sonrası, baktım ki sol bacağım gemi azıya aldı. Pantalonumun sol cebine yeni çıkan bir Basın Kanunu koydum. O günden sonra yavaşladı.

Herkes gülmeğe başlayınca, polis muhabiri sol cebinden bir Basın Kanunu çıkardı:

— İşte bakın! dedi.

Memurlardan biri de nasırından dertliydi:

— Acaba Süleyman Efendinin nasırından çektiği bir şey mi? dedi. Her ilâcı denedim. Bir türlü geçmiyor. Ben eskiden kaçakçılık şubesinde çalışıyordum. Ama, bu kör olası nasırlardan bir türlü koşamam ki... Kaçakçılar benden çok kaçtıkları için, bütün kaçakçıları kaçırıyordum. Sekiz senede bir tek kaçakçı yakalıyabildim.

— Her halde onun nasırı seninkinden çoktu.

— Hayır. Hiç nasırı yoktu. Topaldı. Sonra beni bu nasırların yüzünden kaçakçılık şubesinden aldılar, ahlâk zabıtası ekipine verdiler.

Romatizma ilâcı sâlık veren polis muhabiri:

— Onun da ilâcı var, dedi. Nasıra birebirdir.

— Aman söyle kardeşim.

— Kırk tane erkek örümcek bulacaksın.

— Evet.

— Ama örümcekler, kırmızı renkli olacak. Kırk kırmızı erkek örümceği havanda bir güzel dövdükten sonra, ayın ilk Cuması, tam meyzin, salâ verirken, nasırının üstüne bağlıyacaksın. İki günden fazla tutma, sonra yalnız nasıl değil, nasıl olmıyan yerler de kalmaz.

— Kırmızı renkli örümcek hiç görmedim.

— Örümcekler kırmızı olmaz. Örümcekler, bildiğimiz kül rengindedir. Sen onları tutup, kırmızıya boyayacaksın.

Gazete muhabirlerinden biri de kalbinden dertliydi:

— Benim de kalbim zayıf, dedi. Hiç heyecana gelemiyorum. Sinemada, yanımda oturan bir kadınla bir erkek film çevirseler, kalbim küt küt atıyor. Plâjda bikinili bir kadın görsem, kalbim duracak gibi oluyor. Çok zayıf kalbim var.

Herkese ilâç söyliyen polis muhabiri:

— Yumuşak kalblisin de ondan... dedi. Onun da çaresi var.

— Aman nedir?

— En aşağı dört parti değiştirmiş, en az yirmi sene politikacılık etmiş bir vatansever vatandaşın kanından alacaksın. Bu kandan her sabah kalbine iki litre şırınga edeceksin. Kalbin topçu askerlerinin çizme köselesi gibi sertleşir.

Zabıta şefi:

— Maşallah, siz birinci sınıf doktor gibisiniz, dedi.

Zabıta muhabiri:

— Eskiden doktordum, diye cevap verdi.

— Neden bıraktınız?

Güldü:

— Bir senede altı hastadan fazlasını öldüremediğim için diplomamı aldılar.

— Zabıta muhabirliğini neden seçtiniz?

— Cinayetlerin esrarını bir doktor kadar hiç kimse çözemez de ondan...

Konuşa konuşa, Madam Anjelin gizli çalıştırdığı randevu evinin bulunduğu apartımana gelmiştik. Arabadan indik. Şef önde, apartımana girdik, birinci katın zilini çaldı. Pembe kombinezonlu bir kadın kapıyı açtı. Şef:

— Randevu evi burası mı? diye sordu.

Kadın:

— Evet, dedi, Hacer Hanımın evi... Tarlabaşı'ndaki ev basılıp kapatılınca, üç gün evvel burasını açtık. Buyurun!

Şef kaşlarını, Hazreti Ali'nin çift dilli zülfikarı gibi çatmıştı. Kadın:

— Hacer Hanımı çağırayım mı? dedi.

Şef:

— Biz Madam Anjel'in evini arıyoruz, dedi.

Kadın:

— Madam Anjel'in evi, ikinci katta, dört numara, dedi. Üçüncü katta da Selma'nın evi var.

Şef, piyade mavzeri gibi vınlıyan bir sesle:

— Pekâlâ, dedi.

Kadın kapıyı kapayınca, şef not defterine baktı, iş programını okudu:

— Hacer'in evi Salı günü basılacak, Selma'nın evi Çarşamba günü... Perşembe günü istirahat... Cuma günü Hacer'in yeni açtığı ev basılacak...

Sonra bize:

— —Haydi çocuklar, dört numaraya! dedi. Yalnız ayaklarımızın ucuna basın, merdivende gürültü olmasın. Yavaş, yavaş!..

Dört numaranın zilini çaldı. Kapıyı açan kadın, bizi görünce:

— Çok kalabalık gelmişsiniz, dedi. İçeride sekiz kadın var. Onların da beşi gece mesaisi yapıyor. İnsan önceden telefonla haber vermez mi?

Şef:

— Sen Madam Anjel'e haber ver, biz yabancı değiliz, dedi.

Madam Anjel, buyursunlar, diye haber yollamış. Bizi görünce:

— Ayol evi açalı daha bir hafta oldu, dedi, hiç bugün basaca-

YAZISIZ !..

ğınızı tahmin etmemiştim. Yoksa her tarafı derler toplardım. Kusura bakmayın, her yer dağınık.

Memurlar, fırtına gibi kapılara saldırdılar. Bu, tam bir baskındı.

Ben, Madam Anjel'e:

— Şaşılacak şey madam, dedim, eviniz basılıyor da hiç telâş etmiyorsunuz!..

— Neden telâş edeyim, dedi, içeride yüksek sosyeteden hiçbir hanım yok ki...

— Baskınlar piyasada ticarî itibarınızı düşürmüyor mu?

— Tam tersine... Yeni müşteriler firmamızı öğreniyorlar, bedava reklâm oluyor.

— Ama eviniz kapanacak...

— Kapansın... Yarın yenisini açarım. Zaten benim dört evim var. Biri kapandı, biri kapanacak, ikisi çalışır. İstanbul'da bu kadar ev buhranının sebebini biliyor musunuz?

— Şimdi öğrendim.

— Bu benim basılan doksan dokuzuncu evim. Yüzüncü evim de kapanınca, bir tören yapacağım.

Salonda iki erkekle dört kadın vardı.

— Ne bekliyorsunuz? diye sordum.

— Sıra bekliyoruz, dediler.

Erkeklerden biri yetmişinde gösteriyordu.

— Siz de mi sıra bekliyorsunuz?

— Evet... Ne yaparsın evlât? Gündüzleri çalıştığım için, ancak gece muayenesine gelebildim.

— Muayene mi?

— Yaaa... Evet... Burasını sâlık verdiler. Ben tık-nefesim evlâdım. Hangi doktora gittimse bir çare bulamadılar. En sonra burasını söylediler. «Oraya git, ya kurtulursun, ya ölürsün!» dediler. Tıknefeslere iyi geliyormuş. Açılıyormuş burada insan...

Kadınlardan biri de:

— Basur, dedi, neler çektiğimi bilmezsiniz bu basurdan...

Çok güzel bir kadındı. O da gündüzleri çalıştığı için, gece gelebilmiş. Kaç defa ameliyat olmuş. Basuru dişi olduğu için geçmiyormuş. İyi kalbli bir komşusu burasını söylemiş.

Öbür güzel kadın da:

— Benim gözüm kararıyor, dedi. Burası gözü kararanlara çok iyi geliyormuş. Bir komşumuzun da gözü kararıyordu. Şimdi haftada iki defa buraya geliyor, bir şeyi kalmadı.

— Neden başka doktora gitmediniz?

— Para nerede?.. Hepsi para istiyor. Burada hem tedavi ediyorlarmış, hem de üste para veriyorlarmış.

Memurların baskın yaptıkları odalara gittim. Odalardan birinde suçüstü yakalanan on dokuz yaşında bir kız:

— Kalbim var, dedi. Vallahi kalbimde bir kötülük yok. Kalb tedavisi için buraya geldim.

Madam Anjel:

— İnanmazsanız, kapının üstüne bakın! dedi.

Bu odanın kapısının üstünde, «Kalb hastalıkları servisi» yazılı idi.

Öbür odanın kapısında «Fizik tedavi servisi», birinde «Aktivite servisi», birinde de «Hariciye» yazılıydı.

Odalardan birinden yirmi üç yaşında, deniz köpüğü vücutlu, badem içi tenli bir kadın çıktı. Yanında ağır siklet boks şampiyonuna benzer, yarı orangotan yarı insan, kıllı bir adam vardı. Kadına:

— Sizin neyiniz var? diye sordum.

— Benim bir şeyim yok, dedi, bu adamın nasırları var da, onu tedavi ediyorum.

— Siz demek nasır mütehassısısınız?

— Evet... İki aydır tedavi ediyourm, bir türlü iiy olamadı. Baksanıza, sırım giib adam, her tarafı nasır bağlamış.

Adama:

— Öyle mi? diye sordum.

Kadın:

— Konuşamaz, dedi.

— Neden?

— Kendisi pehlivandır da ondan. Zavallının her yanı minderde nasır bağlamış. Yumuşatıyorum.

Odalardan birinde uygunsuz vaziyette yakalanan çiftlerden erkek, deminki nasırlı adamdan daha korkunçtu. Kadın da inadına, Çengelköy salatalığı gibi körpe mi körpe... Bileğinden tutup çeksen, çıt diye kopacak.

— Sizin neyiniz var?

— Romatizmalarım, dedi. Çok ıstırap çekiyorum. Ne yaptımsa para etmedi. Şimdi Allah razı olsun, bu adam tedavi ediyor. Masaj çok iyi geldi.

Herkese ilâç söyliyen polis muhabiri, kadına eşekarısı ilâcını anlatırken erkek kızdı:

— Ne diye eşekarısına sokturacakmış!.. Bana ne olmuş? Bir eşekarısının yaptığını ben yapamaz mıyım?..

Kızmıştı. Hep sustuk. Arabada romatizmalarından şikâyet eden:

— Hiçbir şeyim kalmadı, geçti, dedi.

Ama nasırlı arkadaş:

— Benim de bir iyi tedaviye ihtiyacım var, dedi.

Kalbi hasta olan polis muhabiri düşüp bayılmıştı.

Madam Anjel:

— Görüyorsunuz, dedi, burada kötü bir iş yapmıyoruz. Ben insaniyete hizmet ediyorum. Burası «Aşk Hastanesi».

Ahlâk zabıtası memurları, hastaneye gönderilmek üzere hasta kadınları toparlayıp, kırmızı arabaya bindirdiler. Erkeklere de:

— Haydi güle güle!.. dediler.

Erkeklerden biri:

— Oldu mu bu, dedi, şimdi biz ne yapacağız?

Başka bir erkek:

— Ben başka bir ev biliyorum. Haydi oraya arkadaşlar! dedi.

Gazetenin sekreteri bana:

— Cafer, atma. Ne görürsen olduğu gibi yaz demişti. Ben de olduğu gibi yazdım. Bakalım sekreter, benim olduğu gibi yazdığım bu yazıyı olduğu gibi gazeteye koyacak mı, yoksa orasını burasını makaslıyacak mı?

Not:

Sevgili okuyucularım. Ben bu yazıyı kısa yazmak istiyordum. Ama ölçüyü kaçırdım. Suç benim değil. İnsan bir kere randevu evine girdi mi, kolay kolay oradan çıkamıyor. Ne de olsa yorgun, hasta insanlarız. Uzun bir tedaviye ihtiyacımız var. Bana inanmazsanız, siz de gidin bakın, çarçabuk çıkabilir misiniz?

Röportajcı

YAZILI!

HEM ÇAL, HEM OYNA

Çalan: Çalgıcı Çetin Çağlayan

AĞZINDA tenekeden megafon bir adam, pazar meydanında bar bar bağırıyordu:

— Bugün... İstanbuldan geleen.. meşhur... Milli... tiyatoraaaa... Sahat... dörtte... Çınar meydanında... Allo! Allo!.. Sahat dörtte... üç perdelik gülünçlü komedi... Ayriyeten üç perde hisseli kısdalı dıram faaacası...

İki tiyatro ile bir canbazın bir arada buraya gelmeleri pek az olan işlerdendi. Onun için rakip tiyatronun reklâmcısı, öbüründen daha baskın çıkmak için,, iki uzun sopanın üstünde palyaço kılığında, meydanın öbür başından bağırıyordu:

— Allo... Alloo!.. Memleketiiin.. en namlı, büyüük... millet tiyatorası... On sekiz artizlik büyük kadro... En büyük tiyatora kumpanyası... Hânende Ayten Şakır şakır... Ayriyeten altı kişilik saz ve caz takımı... Alaturka ve ilâveten alafranga danslar... Rakkase Celile Celâli... En menşur film yıldızımız bağyaaan Ece Yakar...

Canbazlar da, bu iki tiyatrodan aşağı kalmamak için, iki çığırtkan birden çıkarmışlardı:

— Allo... Allo... Memleketin en namlı canbazlarını... İki canbaaaz bir ipte. Bugün canbazhaneler kralı Ali Çolak ip üstünde kurban kesecek... İp üstünde pisiklet yarışları... Ayriyeten...

Ortalık panayıra dönmüştü. Çadırların önünde trambon, büyük ve davul bir çarliston, bir İzmir marşını çalıyordu.

İki seyyar tiyatro ile canbazhane, çok fena bir zamanda gelmişlerdi. Çünkü ayni gün, Millî Cemaat partisinin lideri de, üç kişilik hava alma gezisi ekibiyle gelmiş bulunuyordu. Bütün bu çığırtkanlar, bandolar, cazlar hep boşunaydı. Ne iki tiyatro, ne de canbazhane bir tek bilet satamamışlardı. Taaa uzak köylerden gelenler meydanı doldurmuşlardı ama, hiç biri ne tiyatroya, ne de canbaza gidiyordu. Millî Cemaat partisinin lideri konuşacak olduktan sonra, tiyatroya, canbaza kim gider?

Meydandaki onarım altındaki kahvede şöyle konuşuyorlardı:

— Amanıng, bi ağnatiyo, bi ağnatiyo... Bıldır diğnedim, gûle gûle öleyazdım...

— Bu herüf hepisünden basgın. Öteki partilerin heç biri bunun gadar guldüremiyo...

— Bizim Kel İprââmın gayını Mâmut, bir mektüp iletmiş, diyokine, buraya geldi, gûle gûle öldük, diyo... Tüm garı milleti yirlere serildi diyo... Gûlmekten gasıkları gevşemiş, Hıdır'ın gaynanası altına gaçırdı, diyo... Burdan oriya geliyo, amanıng, gaçırman, hepten gidin, diğneyin, diyo... Biz de koyden işi gucü bırahtık, geldük.

— Herüf bi gonuşsun, acep tiyatora gaç para ider?..

— Paraynan mı Mustuva emmi?

— Yoh bee!.. Herüf sevabına guldürüyo... fi zebilillâh...

— Pekiy, ne zoruna? Heç bi çıharı yoh mu?

— Milletin biraz yüzü gulsün deyi... Eyilik ossun deyi... Bi ağnatiyo, töbeler ossun, bir ay yat, gül!..

Millî Cemaat partisinin hava alma gezisine katılanlardan hiç biri ortada görünmüyordu. Yalnız, meydanı polisler dolduruyordu.. Yaya polis, atlı polis, motosikletli polis, motorlu, zırhlı, binmiş, bindirilmiş polis... Komşu dört ilin polisi buraya dolmuştu.

Biraz sonra ağızdan ağıza bir haber yayıldı:

— Meydanda söyletmiyeceklermiş...

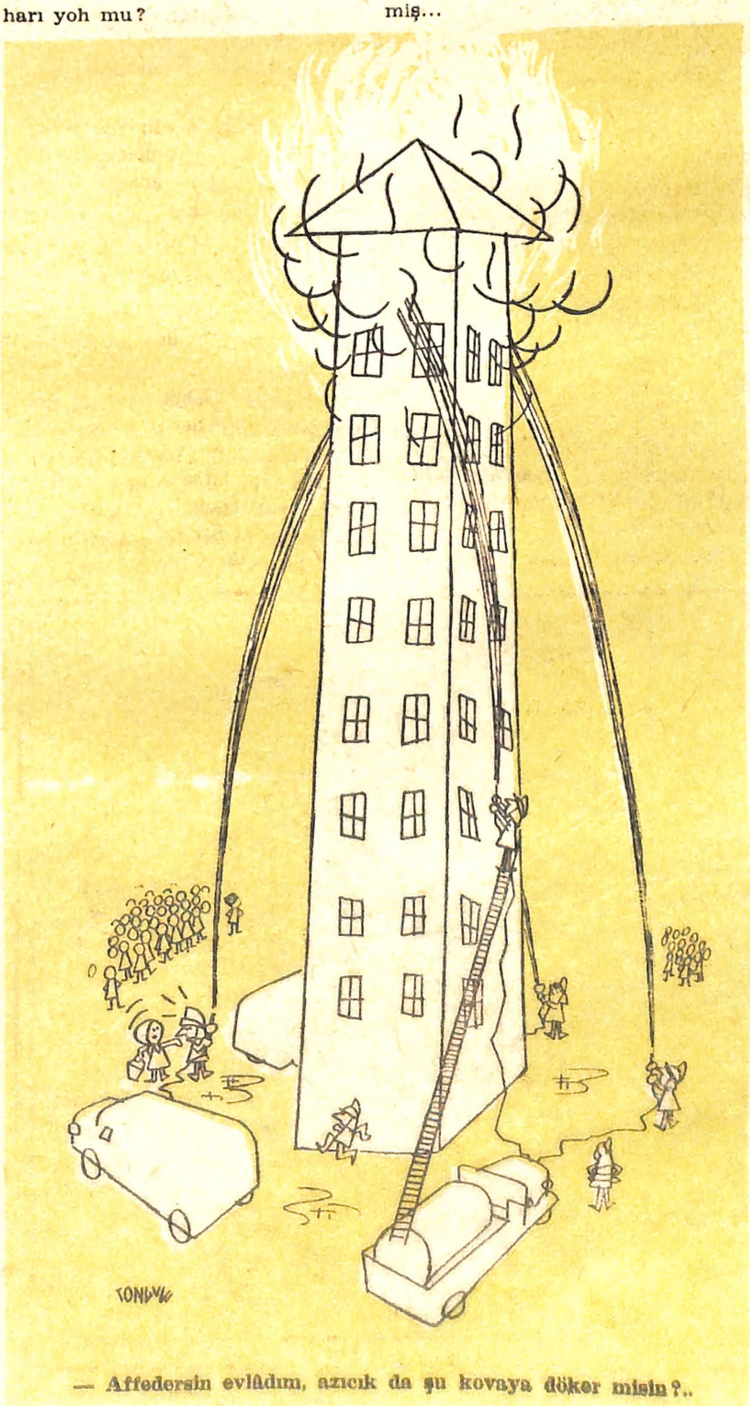

— Affedersin evlâdım, azıcık da şu kovaya döker misin?..

— Acep neden ki?..

— Yasah...

— Neden yasah?..

— Besbelli bu tiyatoracılar, işimize keset vuruyo deyi hokûmata şikâyatta bulundular. Hokûmat ta, mâdem tiyatoracı gısmısı çadırda numro yapıyo, bunlar da gapalı yerde numro yapsın diyerekten bi ganun çıhardı.

— Şincik n'olacak?

— Sinamadaymış... Düzdaban Irıza'nın sinamasında...

Biraz sonra yeni bir haber çıktı: Düztaban Rıra sinemasını vermiyormuş...

— Ben hokûmat işinden korharım diyesiymiş. Neme gerek diyomuş, elentriğimi bozarlar, bi zor çıharırlar. Virmem diyomuş...

— Şincik n'olacak?

— Kör Yusuf'un logantasına!..

Lokantanın önü tıklım tıklım dolmuştu. Ama kapıdaki polisler, yalnız partili olanları içeri sokuyor, o partiden olmıyanları lokantaya bırakmıyordu.

Kapıda birikenler konuşuyorlardı.

— Len İsmiyl, ben sana bu partiye girek dimedim miydi? Şincik bedavadan dinleyecehtik. Ne bilat var, ne bi şey... Şincik tiyatoraya gaymeyi bayıl, ahlın başına gelsin.

— Canım İreşit Dayı, pangadan gredo almahlık için öbürüsüne gir dik.

— İki partiye birden girilmiyo mu?

— Get işine!..

— Şincik bu partiye gaydımızı yaptırsak, içeri gomazlar mı?

— Pulise sor!..

— Ben pulisnen gonuşmam. Sen sor!

Kapıda parti kimliklerine bakılıp içeri girenlere, Partinin İl idare heyetinden biri şunları tenbih ediyordu:

— Alkış yoh!.. Gûlmek yoh!.. Bağırıp çığırmak yoh!.. Heç bi şiy yoh!..

— Mevtâ gibi duracak mıyız?

— Ben bu partiye girmem Hacı emmi, gûlmek olmadıhtan kelli... Partiye gireceğime, tiyatoraya girerim. Yörü, tiyatoraya! Paralar benden...

— Len, bu gafaylan tiyatoraya gidili mi? İlkin şurdan bi şişe imam suyu al içek, gafaları dutup gireriz.

Lokanta doldu. Lokantanın bütün pencereleri kalın bezlerle örtüldü. İki polis memuru pencere-

kalmadığını muayene etti. Karanlık olduğu için, lâmbalar yakıldı. Hava çok sıcaktı. İçerdekiler buram buram terlemeğe başladılar.

Ortada yüksek bir yere masa, üzerine bir sürü pilâkla, bir de gramofon geldi. Millî Cemaat partisinin lideri masanın arkasına geçti.

— Vatandaşlar! dedi, biliyorsunuz, son çıkan kanunlardan sonra konuşmak, nutuk vermek çok tehlikeli bir durum aldı. Biz polisi, savcıları, mahkemeleri meşgul etmemek, kendi başımızı da belâya sokmamak için, bu çareye baş vurduk. Burada benim eskiden söylediğim ve içinde hiç bir suç olmayan plânlar var. Sesimi ve sözlerimi bu plâklardan dinleyeceksiniz.

Şunu da söylemeyi bir borç ve vazife bilirim ki, başka yerlerde, bizi yolumuzdan alıkoymak, geç bırakmak için tirenleri geciktirdiler. Bazı yerlerde suyu, bazı yerlerde elektriği kestiler. Burada hiç bir zorlukla karşılaşmadık. Gerek idarecilere, gerek polise huzurunuzda teşekkür ederim. Şimdi nutuk plâklarımı dinleyeceksiniz.

Salonun gerisinde oturan iki polis, bıyık altından kıs kıs gülüyordu.

Parti lideri en üstteki plâğı gramofona koydu. Bir partili gramofon iğnesini değiştirdi, kolu çevirdi. Salonda çıt yoktu.

Arkadaki iki polis hâlâ kıs kıs gülüyorlardı.

İlk plâk dönmeğe başladı

«— Sayın vatandaşlar! Partimiz prensip itibariyle, iki meclisi kabul etmiş olup, Anayasa mahkemesinin kurulmasını da programına almıştır.»

Sıcaktan, havasızlıktan içerdekilere ağırlık basmıştı. Kimi terini siliyor, kimisi de uyuyordu. İkinci plâk gramofona kondu. Arkadaki iki polis kıs kıs gülüyordu. İkinci plâk çalmaya başladı:

— Eeeeminem Eminem...

Çakır Emineeeem!..

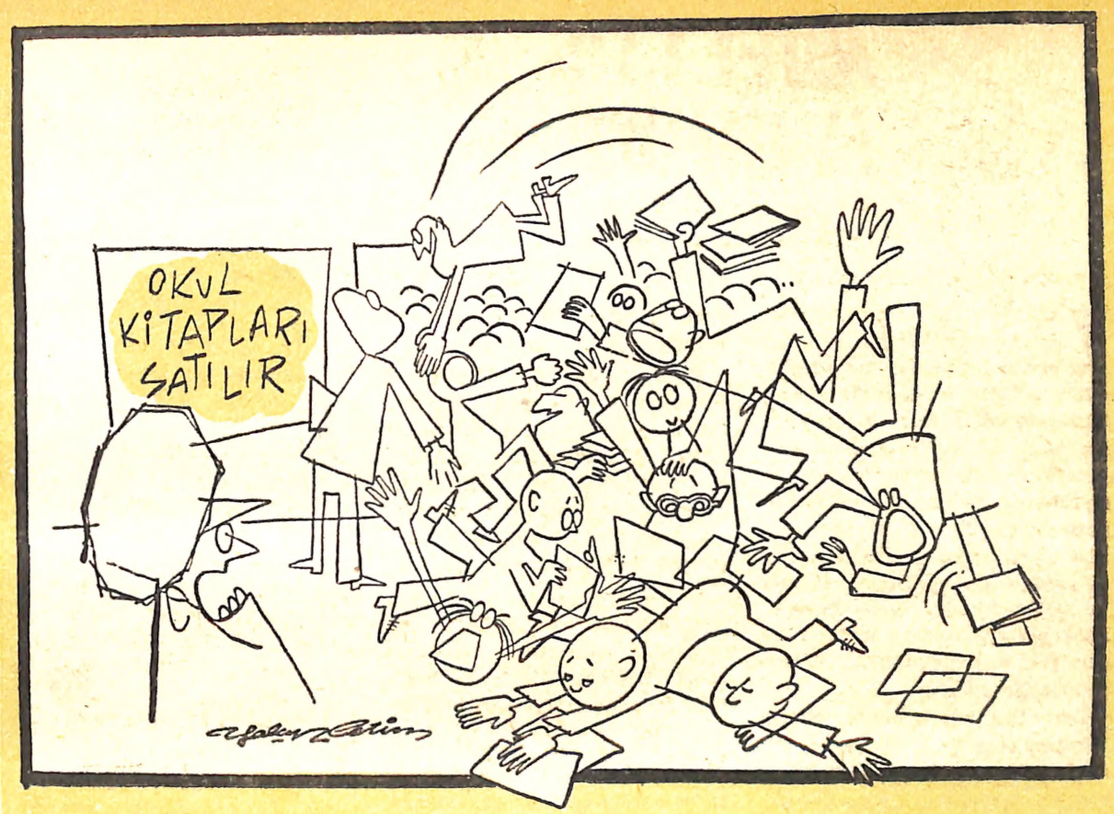

KÜLTÜR SAVAŞI (!)

Göbeğinin altı

Çukur Emineeem!..

Partilileri bir telâş aldı. Lider ve etrafındakiler gramofona koştular.

— Kaldırın o plâğı!..

— Kim koydu onu?..

— Birisi plâkları karıştırmış.

Uyuklıyanlar uyanmış, köylüler canlanmıştı. Yer yer:

— Kaldırmayın!

— Bırakın çalsın!..

— Emineyi isteriz!..

— Çakır Emineeee!..

Sesleri yükseliyordu. Üçüncü plâğı koydular:

— Aziz vatandaşlar!.. Bir memlekette siyasî hürriyet olmayınca hiç bir şey olmaz...

Bu plâğın sonu şöyle bitiyordu:

— Biz iktidara geçince şunları yapacağız..

Dördüncü plâk kondu:

«— Sepetçioğluuuu, bir ananın kuzusu...

Day da da day daya... Day da di di di dîî daaay!..

Gençler ceketlerini çıkarıp ortaya çıkmışlar, oynamaya başlamışlardı. İhtiyarlar elleriyle, ayaklarıyla tempo tutuyorlardı.

Plâk bitince oyun durdu. Yeni plâk başladı:

— Hâkim teminatı... Üniversite muhtariyeti... Bağımsız mahkeme. Her vatandaşa bir ev...

— Çadırımın üstüne...

Şıp dedi damladı...

Veresiye vere vere

Kalmadı kalmadı...

Bu sefer ihtiyarı genci ortaya döküldü. Hep birden coşmuşlardı.

Nutuk plâkları, bir çalgı, bir şarkıyla devam etti. Sonunda parti lideri:

— Vatandaşlar!.. dedi, işin ciddiyeti kaçtı, sululuğa çıktı. Görüyorsunuz ya, bir sabotajla karşı karşıyayız. Plâklarımızın arasına oyun havaları karıştırmışlar. Böyle demokrasi olmaz!

Toplantı dağılırken gençler hâlâ oynuyor, ihtiyarlar gülüyordu. Bu yüzden pek çok kişi Millî Cemaat partisine girdi. Köylüler:

— Düğün dernek canım, bir çengisi eksikti... diyorlardı.

ATEŞ - SİN

YAZILI !..

MÜFETTİŞ MAHMUT

★ Eden: SABİT KADEM ★

ZAMANIMIZDA mahallebiden, kundura boyasına kadar, her şeyin, her malın fiyatı tesbit ediliyor. Gazetelerde iki, üç günde bir tesbit edilen terzi, lokanta, fotograf fiyatları ilân ediliyor. En son okuduğum havadiste, genelev fiyatlarının tesbit edileceği yazılıyordu. Beni bir düşüncedir aldı. Size bunu söylemekle açık vermiş oluyordum. Öyle ya, şimdiye kadar bu kadar fiyatlar tesbit ediliyor, aldırmıyorum da ,iş genelev fiyatına gelince, neden beni bir düşüncedir alıyormuş?

Levent'te oturuyorum. Sabah gazeteyi okuyup, evden çıktım. Size de olur mu bilmem, dalga geçmek vardı rya, yolda giderken bazı böyle bir dalgaya tutulurum. Kendimi dalgaya öyle bir kapar koyveririm ki, Aksaray'a giderken, bir de bakarım ki Sarıyer vapur iskelesindeyim. Hayatımda ayağıma top değmediği halde, bazan kendimi tanınmış bir futbolcu sanırım. Öyle bir futobıcu ki, on dakikada on gol atar, ondan sonra da oynamam diye nazlanırım. Avrupa sahalarının kalelerini delik deşik ederim. Bazı da öyle namlı bir pehlivan olurum ki, hem de boyuma bosuma bakmadan, bütün dünya şampiyonlarını, ikişer, üçer saniyede sırtlarını mindere yapıştırır, sıradan geçiririm

Dalga geçmek çok hoşuma gider. Zaten bu dünyada dalga geçmekten başka zevk mi kaldı? İstediğin gibi giyemezsin, istediğin gibi yiyemezsin, istediğin gibi yaşıyamaz, istediğin gibi gezemezsin. Ama istediğin gibi dalga geç... Ona hiç kimse karışmaz.

O gün de dalga geçmeye başladım. Otobüse binmedim. Dalga geçmenin şartlarından biri, tek başına olacaksın, dalgana kimse taş atmıyacak. Başladım yürümeye... Bana geliyorlar:

— Düşündük taşındık, diyorlar, bu işi senden başkası yapamaz.

— Ne işi? diye soruyorum.

— Bir Belediye işi, diyorlar.

Dalga geçmenin de kendine göre yolları vardır. Bunlardan biri de kendini ağırdan almaktır.

— Bir çıkar iş oldu mu kendiniz yaparsınız, ama angarya oldu mu, o zaman aklınıza ben gelirim. Neymiş bu iş?

— Fiyatlar tesbit ediliyor ya şimdi...

— Evet.

— Genelev fiyatları da tesbit edilecek. Bu işi senin kadar hiç kimse yapamaz.

Dalga geçmekte «yapamam» yok. «Uç!» deseler, uçacaksın.

Biraz nazlaniyorum ama, fazla naza da gelmez, bakarsın birisi tavsiye kartı getirir, işi ona verirler. Genelev fiyatlarının tesbiti gibi bir iş kaçırılır mı?

— Pekiyi, yapalım, diyorum. Bu genelevler dediğiniz, kaç tane ev?

— Bir sokak. Sokağın bir tarafında on sekiz, bir tarafında da yirmi dört ev var.

— Çok yahu... Bu öyle kolay kolay olmaz.

İtiraz ediyorlar:

— Terzi fiyatlarını, otel, kundura, lokanta fiyatlarını biz birer günde tesbit ettik.

— O iş başka, bu iş başka kardeşim. Sonra siz belki de şişirme yapmışsınızdır. Ben bir işi üzerime aldım mı, şişirme yapmam. Katiyen haksızlık edemem.

Dalga geçerken on dakikada on gol attığımı, ünlü pehlivanların iki üç saniyede sırtlarını yere getirdiğimi düşünüyorum.

— Eh, on, on beş günde fiyatları tesbit ederim, diyorum.

— Yok canım, diyorlar, sana bu iş dayanmaz bu kadar. Biz seni bilmez miyiz? Sen bir kere fiyat tesbitine başladın mı, sokağın bir başından girer, öbür başından çıkarsın da, başlamışken bitireyim diye ,daha sokak var mı diye ararsın.

Pöhpöhlenmek hoşuma gidiyor:

— Pekâlâ, elimden geleni yaparım, diyorum. Yalnız, siz bana bir kimlik verin.

Dalga geçmenin bir iyiliği vardır, işler hiç sürüncemede kalmaz. Bugün git, yarın gel, yoktur. Altı ayda çıkmıyan iş, altı saniyede çıkar.

Hemen bana bir kimlik verdiler: «Genelevler fiyat tesbiti başmüfettişi.»

— Vak, vak, vaaak...

— Vak, vak, vaaak...

Sol kabama koçbaşı gibi bir şey tosladı. Kendimi hendekte buldum. Durmadan klâkson çalan şoför:

— Ulan hıyar ağa... Dalgacı Mamut!.. diye birkaç sunturlu savurdu.

Hendeğin içinde kendi kendime söylendim:

— Asıl hıyar ağa sensin, benim genelevler fiyat tesbiti başmüfettişi olduğumu bilsen, böyle söylemezsin.

Yuvarlandığım yerden kalktım. Zincirlikuyu Mezarlığı önündeydim. Kaldığım yerden dalga geçmeye başladım.

Adresi verilen sokağın başına geldim. Sokak, pazar yeri gibi kalabalıktı. Her evin kapısına kuyruk olmuşlardı. Benim kim olduğumu anlarlarsa, hemen fiyatları indirecekleri muhakkaktı. Onun için kim olduğumu söylemeden evlerden birine girecektim.

— Dan didi dan.. Dan dan dan..

— Dan dana dan...

İki kolumun altından vinç kancasına takılmış gibi havaya kalktım, sonra küt diye yere düştüm. Vatmanda küfrün biin bir para:

— Ulan dalgacı Mamut, önüne baksana!..

HUY !..

AKBABA YAYINLARINDAN İLHAMLAR :

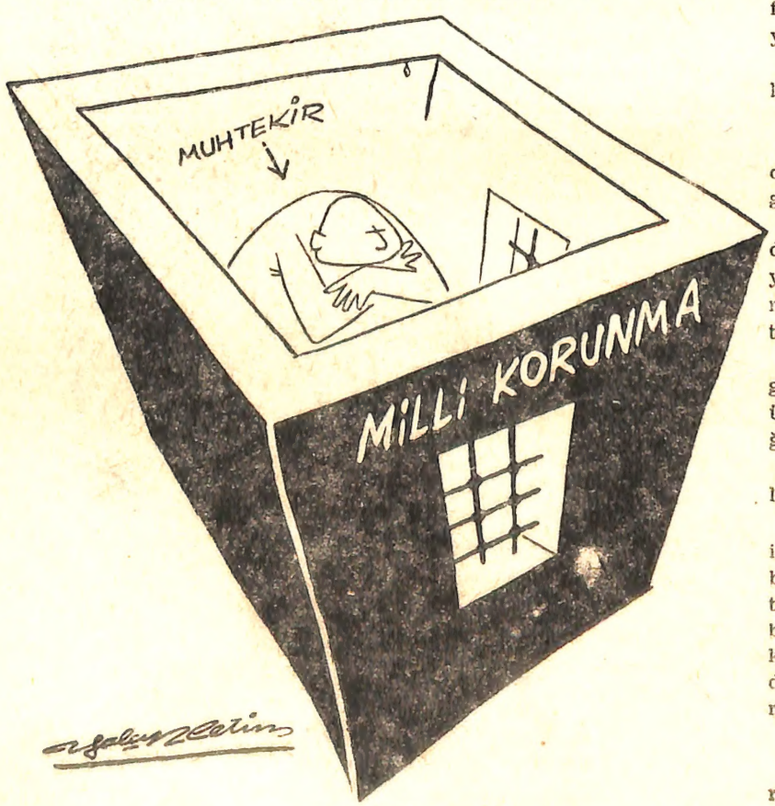

KAPATMA !..

Muhittin Etingü

— Yazın, sayfiye masrafını ne ile karşılıyorsunuz?..
— Çorapsız gezip parasını arttırarak!..

— Ali, beni seçeceğini söyledi.
— Kabul ettin mi?
— Evet, bin liralık rey pusulanı sandığıma at, dedim!

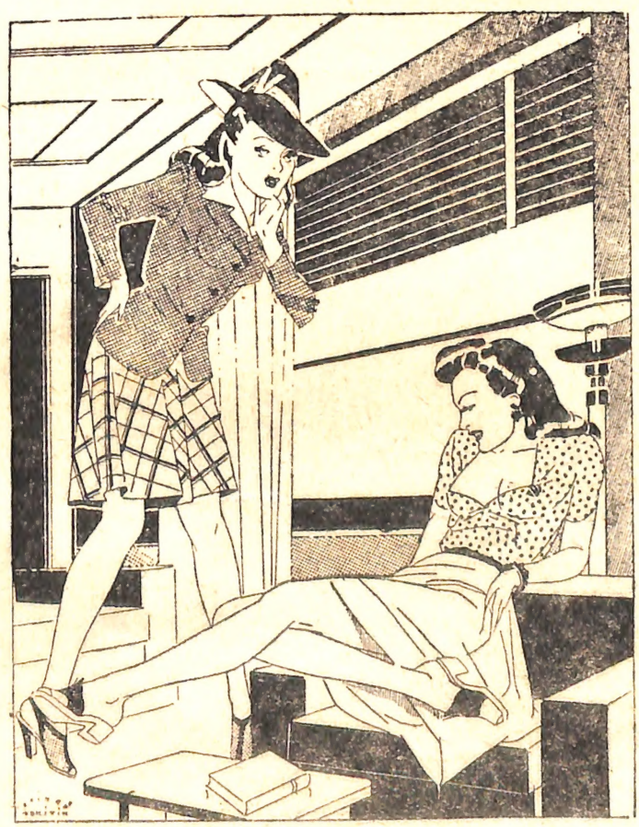

— Bu sene bahar olmıyacak galiba, kıştan hemen yaza gireceğiz...
— Desene tabiat da iktisada başladı!..

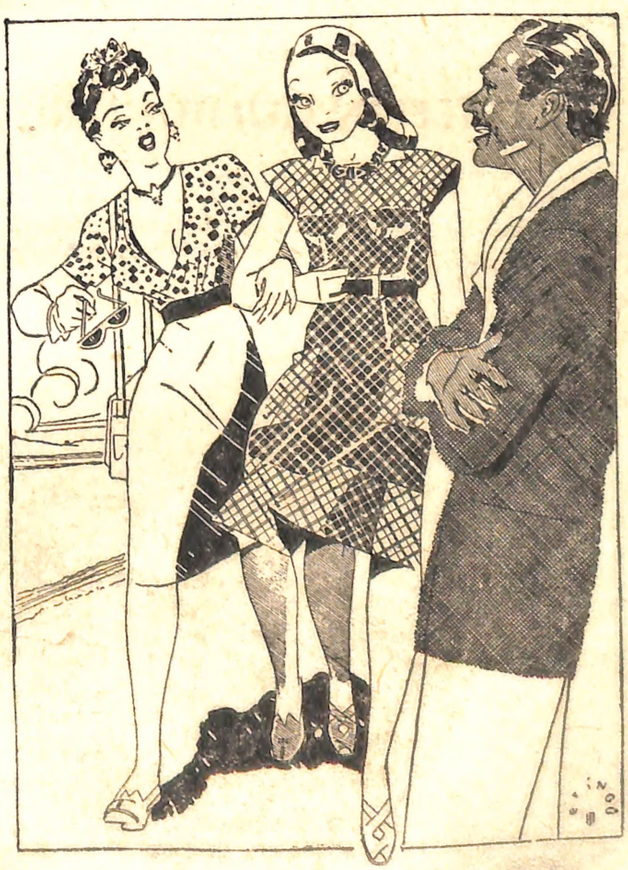

Kadın — Adada size hep Maden'de rasthyoruz!
Erkek — Burada servet arıyorum...

— Pencerenizi örtmek için size perde getirdik, güzel olduğunuza eminiz!.. — İtalyan —

HENRİ Valtier, süklüm püklüm arkadaşının bürosuna girdi. Bir koltuğa kendini attı. Onun:

— Ne var, ne oluyorsun? sualini cevapsız bırakarak kara kara düşünmeğe başladı. Ernest Duval, adamakıllı endişelenmişti:

— Söyle yahu neyin var? diye Henri'yi sıkıştırınca beriki anlatmağa mecbur kaldı:

— Sorma, dehşetli bir sinir zaafı içindeyim. En kritik anlarda sinirlerim bana ihanet ediyor ve bilhassa sevgilimle tam yalnız kaldığım sırada kepaze oluyorum. Nedir bu benim başıma gelenler? Dolaşmadığım doktor kalmadı. Almadığım ilâç yok. Yine de bana mısın demiyor. Kederden harab oldum artık...

— Kendini fazlaca yormuş olacaksın. Vaziyetin bir sinir bozulması, bir nevrasteniye pek benziyor. Bana kalırsa doktor Mabuse'ye git...

Henri dehşetle gözlerini açtı:

— Yeter artık, diye bağırdı. Doktorların elinde oyuncak olmaktan bıktım usandım...

Bununla beraber, merakını yenemeden sordu:

— Ne biliyorsun Mabuse'ün derdime derman olabileceğini? derdime derman olabileceğini bessümle süslenen dudaklarını araladı:

— Çünkü beş sene evvel ben de senin vaziyetindeydim ve iki sevgilimin ikisine birden kepaze olmuştum...

Ve dostuna doktorun adresini verdi.

Henri Valtier, Rugine sokağına geç vakit geldi. Doktor, muayenehanesindeydi. Zaten evi de ayni binada olduğu için muayenehanesinden ayrılmazdı. Henri'yi büyük ve loş bir odaya aldı. Evvelâ onun ürkek halini gidermek maksadiyle kendisini etraflıca sorguya çekti. Daha sonra, her doktorun yaptığı gibi, ötesini berisini yokladı, dinledi, muayeneden geçirdi. Nihayet:

— Dostum, dedi, sizde bir heal-i asabi başlamış... Sizi süratle tedavi edebilirim. Fakat bazı şartlarım var...

MİLLETLERİN GÜLDÜKLERİ..

İSKOÇ FIKRASI :

Mac İntosh, arkadaşına dert yandı:

— Sorma, karımı bir Amerikalı kaçırdı...

— Akılsızlık etmiş, dedi arkadaşı.

— Kim? Amerikalı mı?

— Evet. Ama karımız, sizi de götürmemekle doğrusu akıllılık etmiş!

TÜRK FIKRASI :

Vedat Nedim Tör'ün piyesi hiç tutmamıştı. Reşat Nuri'ye:

— Bununla beraber, peşimde istediğim tarafa göttireceğim yüz bin okuyucu var! deyince, üstad:

— Eh dedi, ne duruyorsun? Hepsini Şehir Tiyatrosuna götür!

İTALYAN FIKRASI :

Lollo, apandisitten ameliyat oluyordu.

— Doktor, diye sordu, ameliyattan sonra herkes yara izini görecek mi?

— Size bağlı, dedi doktor.

Vurguner ailesi

Her devrin vurguncuları, yeni zenginleri, sonradan görmüşleri vardır.

Bu türedilerden cemiyetin öcünü mizah ve karikatürle alırız.

Akbaba, gelecek sayısından itibaren «VURGUNER AİLESİ» ni, Necmi Rıza'nın zarif fırçasiyle bu sahifelere serecektir.

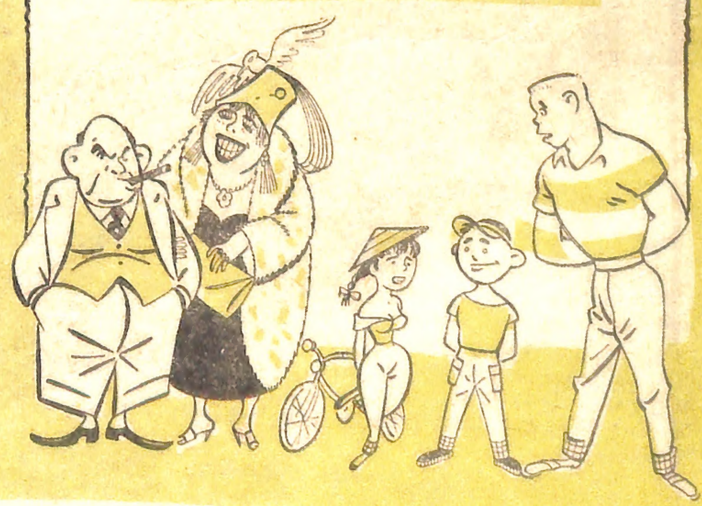

— Nedir o şartlar?

Henri bunu sordu ama, doktorun neden bahsedeceğini bilmeksizin sordu. Netekim Mabuse, şartlarını söylediği zaman daha büyük bir hayrete düştü:

— Tedavi yalnız benim muayenehanemde olacak, bu bir... Tedavi tarzım hakkında kat'iyyen hiç kimseye bir şey söylemiyeceksiniz, bu iki... Her seans için bin frank ödiyeceksiniz, bu üç... Maamafih, tavsiye edeceğim metod ve tatbik edeceğim reçete, sizin gibi bir genci birkaç defada kendine getirebilir...

Henri bunları gerçek bir hayretle dinledi. Sonra kekeledi:

— Peki... Olur.

Doktor Mabuse'ün esrarlı tavrı ve garip muayene tarzı, ondaki ürkekliği gidereceğine büsbütün arttırdı.

— Ne gibi ilâçlar alacağım? diye sordu. Doktor:

— Ne bir şey içeceksiniz, ne de bir şey süreceksiniz. Sadece soyunacaksınız. Ben çıkıyorum...

Ve odadan çıktı. Hasta, yalnız kalınca vaziyetinin garipliğini daha iyi hissetti. Ama nihayet bir arkadaş tavsiyesiyle meşhur bir doktorun muayenehanesine gelmişti. Ne olabilirdi ki? Fazla gecikmeden doktorun tavsiyesini yerine getirmeğe koyuldu. Bir yandan da ömründe bu derece acaip bir tedavi tarzı görmediğine içinden yemin ediyordu.

Tamamiyle soyunduktan, yani üzerinde medeniyet alâmeti olarak hiç bir şey kalmadıktan sonra, zavallı hasta âkıbetine intizaren durup dururken, o zamana kadar farketmediği bir kapı açıldı ve muayene odasına...

Henri Valtier, çırıl çıplak olduğunu dehşetle hatırlıyarak arkasına saklanacak bir şey, bir eşya, masa filân aradıysa da, ancak o zaman odada tek bir iskemleden başka mobilya namına bir şey bulunmadığını anladı. Demek, içeri girdiği zaman hissettiği lâkin tamamiyle açıkça kestiremediği acaiplik duygusu odanın çıplaklığından ileri geliyordu.

Billûr gibi bir ses:

— Telâş etmeyin, diyordu, doktorun size tavsiye ettiği ilâç benim... Beş dakika sonra ne çekingenliğiniz kalır, ne sinir zaafınız...

Henri, donmuş gibi gözlerini sesin sahibine dikti: Açılmış kapıdan içeri, kendisi kadar çıplak, ama hârikulâde güzel bir genç kadın girmişti. Doktor Mabuse'ün tatbik ettiği tedavi usulü, deva, şu meslek sırrı, demek bu hârikaydı...

Bir anda, Henri'nin tekmil pısırıklığı mahvoldu.

— *Georges GALANİ* —

Berber Nonoş

YAZAN = SERBERBER ÇİZEN = YALÇIN ÇETİN

ERKEK SABAHAT

★ AKBABANIN MİZAHİ ROMANI: 36 ★

Abidin beyin başı göğsüne düş müştü. Şaban bey, onu dürttü, sahnedeki dansözü gösterdi:

— Şu göbeğe bak mirim!..

Cimşit bey, hızını alamadığı için konuşuyordu:

— Hürriyetin, vatana, memlekete, halka, millete olan lüzumunu anlamak için...

Dans bitmişti. Dansöz, seyircilere öpücükler gönderirken bir alkış koptu.

— Hürriyet!.. diye bağıran Cemşit bey de dansözle beraber halkı selâmladı.

Şaban bey bana döndü;

— Bak oğlum, dedi, senin gibi kıymetli gençlere bu memleketin ihtiyacı var.

Abidin bey başını göğsünden kaldırmadan, göz kapaklarını aralıyarak:

— Elbette, dedi, elbette memleketin böyle gençlere ihtiyacı var. Yarın memleketi bu gençlere emanet edeceğiz.

Cemşit bey:

— Şüphesiz, dedi, vatan gençlerin omuzlarında yükselecek.

Şaben bey:

— Oğlum, dedi, siz gençlerin mesuliyeti çok ağırdır. Omuzlarınızda büyük bir mesuliyet taşıyorsunuz. Kaç gündür gelip seni dinliyorum. Sende büyük bir hitabet kudreti var. Çok güzel konuşuyorsun. Karşındakileri kandırmasını, inandırmasını biliyorsun. Onun için, seni partimize almağa karar verdik. Yakında partimiz, memleketin dört bir yanına sekiz ekiple «konuşup gülüşme gezisi» ne çıkacak. Seni de aramızda görmek isteriz. Her vatandaşın siyasî bir vazifesi olmalıdır.

Şaban bey uzun bir nutuk geçiyordu. Benim düşünmeğe başladığımı görünce:

— Anlıyorum, dedi, her hizmetin bir karşılığı olur elbette. Ama bu hizmet bir memleket hizmetidir. Onun için elbette bu hizmetinin karşılığını göreceksin. Şurada seçimlere bir şey kalmadı. Seçimleri bizim kazanacağımızda hiç kimsenin şüphesi olmamalıdır. İşte o zaman seni de düşüneceğiz yavrum.

Cimşit bey elimi sıktı:

— Tebrik ederim, dedi, partimiz sizin gibi bir hatip kazandığı için çok memnunuz.

Abidin bey, gözlerini açmadan:

— Yarın partiye gel, kaydını yapayım, dedi.

— Haydi şimdi içelim!..

Kadehler kalktı. Başım dönüyor, gözlerim kararıyordu. Seyirciler coşkun ve hararetli alkışlar, ıslıklarla dansözü tekrar sahneye çağırıyorlardı. Biz, hepimiz coşmuştuk.

Saat yarımda, bütün numaralar bitip müşteriler dağılırken, bizim numaramız daha bitmemişti. En fazla sarhoş olan Abidin beyi ayakta tutabilmek için, Cemşit beyle Şaban bey onun kollarına girmişlerdi. Ama sokağa çıkıp da Şaban bey büsbütün sallanınca, iş değişti. Boşta duran sağ eliyle karanlıkta dayanacak bir yer aradı. Ne duvar, ne bir direk bulamayınca, biz yetişene kadar yere yuvarlandı.

Abidin bey de onun yanına oturdu. Konuşma kesilmeden yaya kaldırımın üstünde devam ediyordu.

— Biz...

— Evet... beyim, önce bir memlekete hürriyet...

— Her şeyin başı hürriyet...

— Var mısınız Boğaza?

— Seçimleri kazanacağız.

— Hürriyetin esası, siyasî hürriyettir. Ondan sonradır ki ancak...

— Abdürrahman beye gidelim mi?

Abdürrahman beye gitmek hevesile, yerden kalktılar. Cemşit bey, Abidin bey için yavaş sesle:

— Bu herif hep böyledir, dedi. Ben onu tâ Millî Hizmet fırkası zamanından bilirim. iki kadeh içti mi, sarhoş olur. Şunu evvelâ satalım...

Ayakta sallanan Şaban bey, tramvay bekleme yerinin duvarına tutunarak:

— Çok cıvık bir heriftir! dedi.

Abidin bey, kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu:

«Benim güzel manolyam!..»

Kör kütük sarhoş olan Abidin beyi bir taksiye atarak,

Bindirip yolcu ettik. O arada Şair Ahmet Kemâl'le Cemşit Bey de gözden kayboldular. Ben, şimdi sarhoş adamla kalmıştım. Yolda yalpa vura vura, düşe kalka yürüyor, bir yandan da nutuk çekiyordu. Taksimi geçince çok fena bir şey yaptı, sonra da kusmağa başladı. Tuttuğu elektriğ direğinden eli kaydı, oraya düştü. Bir yandan yediklerini çıkarıyor ,bir yandan da sarhoş peltekliğiyle:

— Bak Sabahattin Bey, diyordu, memleketin kalkınması için orman dâvası bir, ahlâk dâvası iki... Sivri sinek mücadelesi üç, bir de balık meselesi dört...

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

ALLAH BİLİR

Dördüncü Muradın içki yasağı ve bizzat tebdil gezerek yaptığı kontroller malûm... Gene böyle, veziri âzamı ile birlikte tebdil gezerken, bir bektaşi tekkesine baskın vermişler.

Padişah:

— Esselâmüâleyküm baba eren ler, diyerek etrafına bakmış, koca koca fıçılar sıra sıra duruyor.

Bektaşi babası:

— Ve aleykümüsselâm, diyerek mukabelede bulunmuş.

— Ya erenler, bu fıçılar dolu mudur?

Bektaşi babası:

— Görüyorsun be evlât, kocaman bağı ne yapacağız? Yedik bitmez, sattık tükenmez, kalanı da, şıra yapıp fıçılara doldurduk.

Padişah:

— İyi ama, o şıralar fıçılarda şarap olmaz mı?

Bektaşi babası, Hünkârı çoktan teşhis ettiği için:

— Vallahi sultanım, diye cevap verir, onun orasına biz kulların karışmayız, Cenabı Hak ister sirke yapar, ister şarap.

NADİR GENÇTÜRK

Sobacı ve tenekeci. Zincirlikuyu cad. No. 16 — KASIMPAŞA

DÜNYAYA BUNUN İÇİN Mİ GELDİK?

Kirini göstererek:

— Baba, şu gömleğini yıkasana! demişler.

Bektaşi:

— Yıkadım, yine kirlendi! demiş.

— Yine yıka!

Deyince, şu cevabı vermiş:

— A evlât, biz dünyaya gömlek yıkamağa mı geldik!

Kâmran Okan
Marmara caddesi 13/515
Samatya - İstanbul

SARIÇİZMELİ MEHMET AĞA

Yusuf Ziya Ortaç

Bu kitap, yıllardır mizah edebiyatına hizmet eden Yusuf Ziya Ortaç'ın eseridir

Bu kitapta, Türk dili, göz nuriyle pırıl pırıl işlenmiştir.

Bu kitapta, mizah şiir olmuş ve mizah edebiyatı en düşündürücü örneklerini vermiştir.

Bu kitapta, Yusuf Ziya Ortaç'ın en güzel elli yazısını bulacaksınız.

Bu kitap dostlarınıza, çocuklarınıza ve kendi kitaplığınıza hediye edeceğiniz en güzel eserdir.

Akbaba Mizah Yayınlarının 18 üncü kitabı olan «Sarı Çizmeli Mehmet Ağa» nın fiyatı 1 liradır.

ONU HAPİSTE BULUP VERSİN

Meşhur Mısır hükümdarlarından Karakuş'a bir adam gelerek alacaklısından şikâyet eder. Karakuş da borçluyu çağırarak:

— Yahu, bre, niçin bu adama borcunu vermiyorsun?.. Ayıp değil mi sana?..

Borçlu:

— Aman efendim, der, nasıl vermiyorum! Elime ne vakit para geçse derhal bu adamın evine gidiyorum, fakat ne çare ki kendisini bulamıyorum. O sırada başka ihtiyacım çıktığı için harcıyor, bu sebeple her dakika borçlu bulunuyorum. Ben ne yapayım?

Karakuş bir iki dakika düşündükten sonra şu hükmü verir:

— Madem ki öyle, alacaklıyı hapsedin, borçlu da eline para geçtikçe getirsin, onu hapiste bulup versin! der

TURAN KURT

Maarif Vekâleti Validebağ Sanatoryomu Servis 2
Haydarpaşa — İstanbul

TAM ALTIDA...

Bir yolcu, otelin garsonuna, kendisini sabah saat tam altıda uyandırmasını tenbih etmişti. Ertesi sabah adam daha saat beşte uyandı ve bir daha uyku tutmadı. Saat 5.30 oldu, 5.45, sonra 6... Gelen giden yok. Daha sonra dakikaları saymaya başladı. Altıyı beş geçiyor, on geçiyor, çeyrek geçiyor, yirmi geçiyor... Nihayet altı buçuk olunca adam fena halde kızdı:

— Vay rezil garson, diye mırıldandı, nihayet bana treni kaçırttı!

AHMET TURAN KURT
Yeni Sabah gazetesi muhabiri
Malatya

KURUMUNDAN BELLİ

Eyüp'teki Bahariye Mevlevihanesi Şeyhi merhum Hüseyin Fahri Efendi, bir gün odasında birkaç misafiriyle sohbet ederken Yenikapı Mevlevihanesi Şeyhi Mehmet Celâleddin Dede Efendi gelmiş. Odada bulunanların hepsi ayağa kalkmışlar. Bir köşeye kurulan, Eyüp'teki saraya koyun yetiştiren «Saya Ocağı»nın resmi kıyafetli kelli felli ağası yerinden kımıldamamış. Celâleddin Dede nazikçe ve fakat cümlenin gizlediği iğneli bir tarizle sormuş:

— Bu zat kim oluyor!

Birisi cevap vermiş:

— Efendim, ocak ağası...

Celâleddin Dede şöyle mukabele etmiş:

— Kurumundan belli...

DUÇE, NEREYE ?

Mussolini, harb raporlarını, renkten renge girerek okuduktan sonra, başını doğrulttuğu sırada gözü karşı duvarda asılı duran kendi portresine ilişti. Elinde olmıyarak bir gözünü kırptı ve sordu:

— Nereye Duçe?.. Bu gidişle halin ne olacak?

Yağlıboya resim, nasılsa dile gelerek cevap verdi:

— Ne olacak, beni indirip seni asacaklar!

AHMET KARATAŞ
S.B. Nazilli Basma Fab. Yardım Sandığı Me.
Nazilli

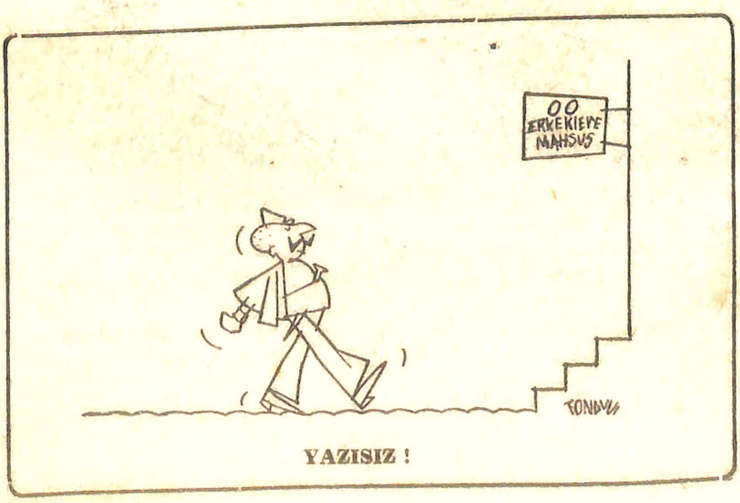

YAZISIZ !

MAHALLENİN KISMETİ

★ **AKBABANIN MİZAHİ ROMANI: 18** ★

Hüsamettin, on para harcamıyordu. Gözetleme kirası, yeme içme hep öbürlerindendi.

Haber, yalnız bekârlar arasın da kalmadı. Bilâhn kahvesinde kulaktan kulağa, ağızdan ağıza yayıldı.

Bir gece, şoför Recep, muhtar Sezai beyin evinin karşısındaki incır ağacına tırmandı. En üste çıkacaktı. Elini dala attı. Dal eli ne yumuşak sıcak, tüylü geldi.. Sonra da bu dala asılınca elinin altındaki dal oynadı. Şoför Recep, incir ağacının üstünde, bak kal İsmail efendi ile burun buruna geldi. Dal diye bakkal İsmailin yün çoraplı ayağını yakalamıştı. Önce iki adam birbirlerini karanlıkta tanıyamadılar.

— Kim o?

— Sen kimsin?

Recep, bakkal İsmaili sesinden tanımıştı.

— Sen misin İsmail efendi?

Bakkal İsmail efendinin sanki dili tutuldu. Ellisini geçmişti. Mahallede ağırbaşlı bir adam diye tanınırdı. Boyunca kızı vardı. Ne desin şimdi? Bu mevsimde incir toplamağa geldim, diyemezdi ya...

— Şuradan, dedi, şey yapmağa geldim... Dur şöyle biraz da ineyim... Müsaade et!..

— Otur canım, otur... Oooo, İsmail efendi, yahu sen minder de getirmişsin. Bak ben bunu akıl edemedim. Seninki lüks koltuk be!..

— Aman sus Recep!.. Gözünü seveyim.

— Sen demek çoktanberi incir ağacına çıkıyorsun...

— Yok canım, bir kaç gündür..

— Aşkolsun. insan haber vermez mi be İsmail efendi?

Bakkal İsmail efendi, şofkr Recebi dürttü:

— Şişşşt!.. Yavaş konuş, duyarlar.

— Gecenin bu vakti ,kim duyacak yahu?

— Yavaş diyorum sana... Da ma baksana...

Şoför Recep, karşı damın üstünde, kiremitlere uzanmış bir karaltı gördü.

— Kim o? diye fısıldadı.

— Bizim Berber Nuri efendi.

— Vay anasını... Senin buradan gözetlediğini bilmiyor mu?

— Yavaş... Ne o beni biliyor, ne de ben onu. Sen de bilme.

— Ben ne bir şey gördüm, ne de duydum.

— Ben de öyle.

— Numara ne zaman başlıyor İsmail efendi?

— Bu gece geç kaldılar.

— Vay anasını, bütün mahalleli damlara, ağaçlara çıkmış be... Tevekkeli değil, akşamları kahveye kimse gelmiyor. Zavallı Bilâl efendi, kahvede tek başına pinekliyor.

Ertesi gece, Bilâl efendi de kahvesinde tek başına pineklemedi. Erkenden çırağına:

— Ben kendimi iyi bulmuyorum bugün. Soğuk almışım. Eve gidip ilâç alayım, bir iyice terliyeyim, dedi, nasıl olsa pek kimse gelmiyor. Sen kahveye bakarsın.

Çırak dünden gönüllüydü:

— Olur usta, dedi, sen hadi eve git de, bir iyi terle...

Bilâl efendi kahveden çıkar çıkmaz, çırak da kapıya fırladı. Bilâl efendinin güvencinli duvarın altındaki leylâkların arasında kaybolduğunu, biraz sonra da uzakta küçülen ustasının gözden kaybolduğunu, sokağın başında yanan elektriğin ışığında iyice gördü. Hemen içeri daldı. Belindeki kahve telvesi rengine boyanmış Amerikan bezi peştemalı çıkarıp, kahve ocağın daki çiviye astı. Lâmbanın düğmesini çevirdi. Kapıyı kilitledi. Anahtarı cebine koydu. Dükkânın eşiğinde biraz daha durdu. Sonra o da ustasının gittiği yoldan, ama duvar dibine sinerek yürüdü.

Çırak, senelerden beri yanmıyan elektrik fenerinin dibine geldi. Kimbilir kaç senedir, Kırkmerdiven mahallesinin çocukları üstüne çıka çıka, kamburlaşmış, eğilmiş elektrik direğine sarıldı, kendini yukarı çekti. Demirde elini üç defa attı, dördüncü de başına bir tekme inmesiyle, çocuğun bağırarak aşağı yuvarlanması bir oldu. Çırak, tekmenin acısından değil, korkusundan bağırıyordu. Gecenin bir vakti, direğin tepesinden katır çiftesi gibi bir tekme yiyeceği akla gelir şey miydi?

— Pırrrr, pırrrr!..

Bekçi de hemen orada bitti.. Çırak yere düşünce, arkasından da ustası Bilâl efendi yere atladı. Çırak yerde taşa çarpan kafasını oğuşturadursun, ver etti kendini yokuş aşağı. Başka yokuşa benzer mi bu, Kırkmerdivenin yokuşu... Allah etmesin, bu yokuştan makineli tüfek katırı bile çıkamaz, Ama Kırkmerdivenliler alışmışlardır bir kere.

(Devamı var)

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

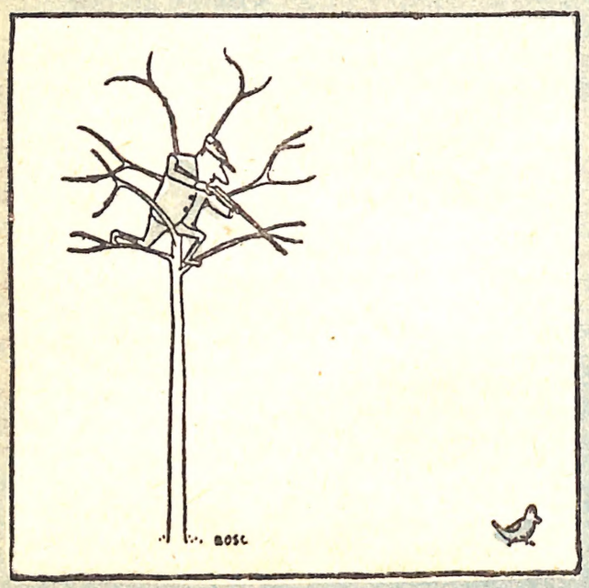

YAZISIZ !

— Fransız —

MADRİT'TE :

— Sevgilim, bugünkü boğa güreşi nasıl geçti?

— Farnsız —

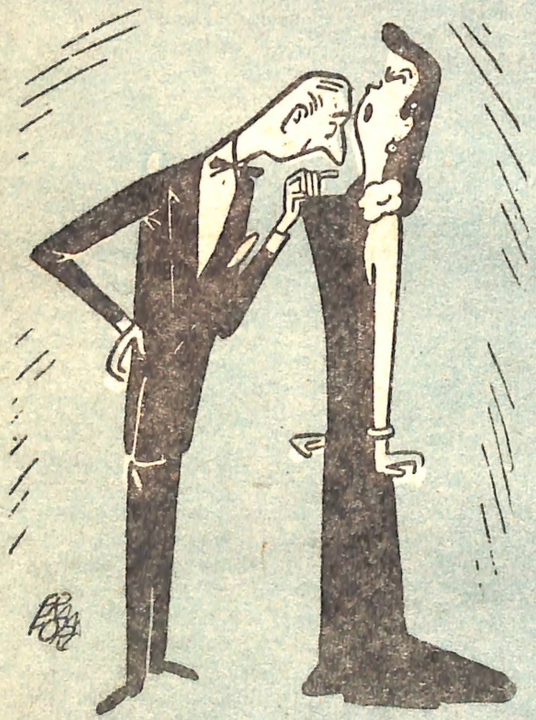

— Oooo!.. Yeni iskarpinleriniz ne kadar şık!

— İtalyan —

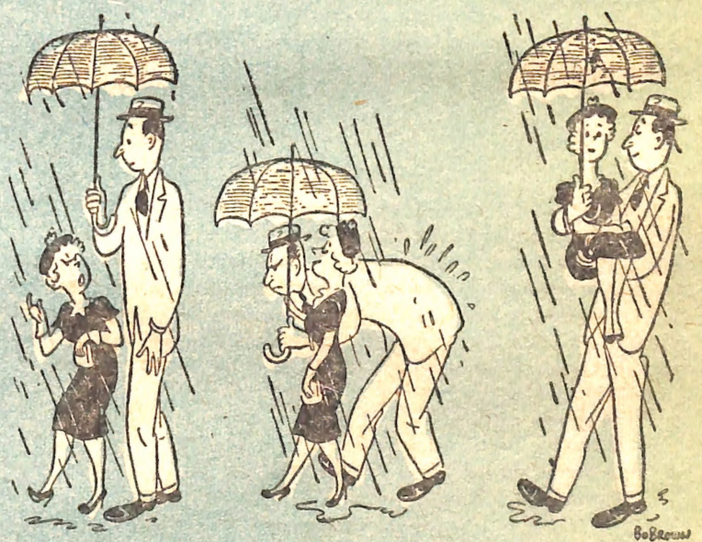

YAZISIZ !..

— Amerikan —

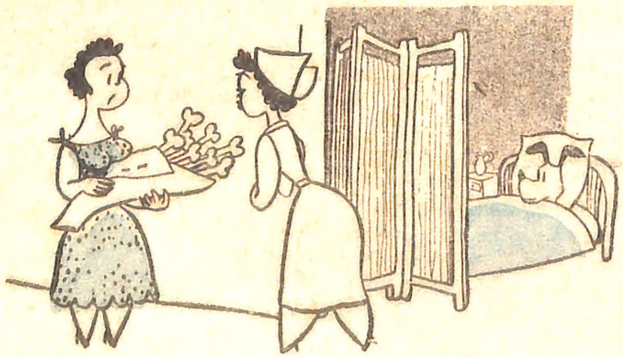

— Bobi'nin sıhhati nasıl bugün?..

— Mısır —

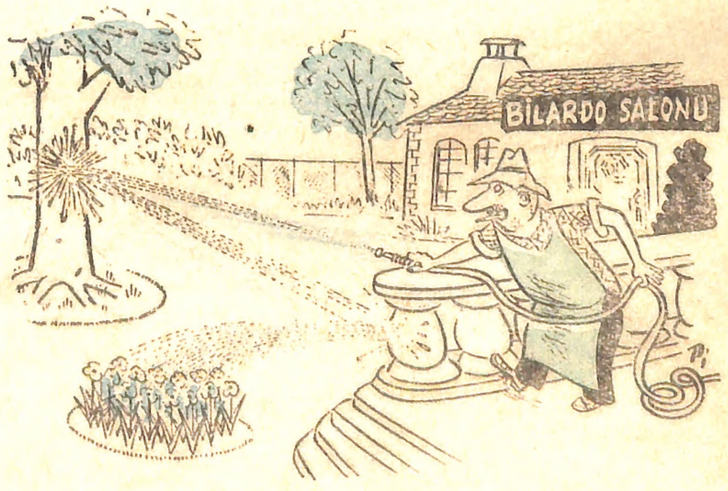

YAZISIZ !..

— Alman —